

РЕШЕНИЕ

№ 4083

гр. София, 17.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 51 състав,
в публично заседание на 19.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анета Юргакиева

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **1828** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на А. П., гражданин на Република Италия, подадена чрез адв. Г. Й. Г., срещу Заповед № 310/03.02.2022 г. за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП, с която е наложена ПАМ – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС.

В жалбата се поддържа становище за незаконосъобразност на оспорената заповед поради противоречие с материалния закон, както и че същата е издадена при нарушение на административнопроизводствените правила. Жалбоподателят оспорва фактическите констатации, отразени в издадената ЗППАМ, както и в съставения акт за установяване на административно нарушение. Твърди се, че към моента на проверката автомобилът не се е движел, нито е бил със запален двигател. Същият е бил паркиран извън пътното платно, на разширение на тротоара, което се ползвало от намиращата се там автомивка. Поддържа се, че жалбоподателят пребивава в Република България от сравнително кратко време и изобщо не разбирал или говорил български език. Поддържа се, че жалбоподателят е бил под голям стрес от създалата се ситуация – намирал се в чужда държава, в спрян автомобил, който не бил негов, в средата на личен разговор с приятелката си, не разбирал защо е подложен на алкохолен тест, като бил принуден да подпише АУАН, ЗППАМ, НП и талон за медицинско изследване, чието значение и последици категорично не е разбирал. На

следващо място се поддържа, че жалбоподателят не е имал качеството водач, по смисъла на §6, т. 25 от ДР на ЗДвП. Заповедта била наложена без конкретизация на нейния срок, поради което бил нарушен чл. 59, ал. 2, т. 5 АПК. Иска се отмяна на оспорената заповед

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява. Същият е представляван от упълномощен адвокат, който поддържа жалбата и моли последната да бъде отменена. Претендира разноси, за които представя списък.

Ответникът – мл. автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, издал оспорената заповед, не се явява, не е представляван и не е заявил становище по жалбата.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 03.02.2022 г. мл. автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР В. Д. е съставил акт за установяване на административно нарушение № АД33152/03.02.2022 г. против жалбоподателя, за това, че в [населено място], по ул. Н. П., с посока на движение от Софийски околовръстен път към ул. Академик М. М., управлява лек автомобил Мазерати Л. с рег. № FS302PF, собственост на BARTOLINI E MAURI ASSIPIURATORI SRL, като срещу № 54а, при извършена проверка, било установено, че водачът управлява МПС след употреба на алкохол. Проверката е извършена с техническо средство Алкотест Дрегер 7510, фабр. № ADRM 0224 и е изготвена проба № 7635/03.02.2022 г., като е бил отчетен положителен резултат от 1,15 промила алкохол в издишания от водача въздух. Показанието на техническото средство е било показано на водача на автомобила и му е издаден талон за медицинско изследване № 086893 от същата дата, за УМБАЛ „Св. А.“.

Нарушението е квалифицирано като такова по чл. 5, ал. 3, т. 1 ЗДвП, на основание на което е издадена процесната заповед № 310/03.02.2022 г. с която спрямо жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца“, на основание чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП. Заповедта е връчена на жалбоподателя на същата дата.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срок, от лице с правен интерес и срещу подлежащ на обжалване акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 171, т. 1 б. „б“ ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителната административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично

лабораторно изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

Според чл. 172, ал. 1, изр. първо ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

С оглед цитираните разпоредби и приложените по делото Заповед № 8121з-1524/09.12.2016 г. на министъра на вътрешните работи /л.19/ и заповед 513з-1618/26.02.2018 г. /л. 20/, съдът намира, че процесната заповед е издадена от компетентен орган, в предвидената от закона форма, като са налице всички изискуеми от закона реквизити на заповедта. Същата е издадена въз основа на конкретни прояви на жалбоподателя, посочени в обстоятелствената ѝ част, с оглед на което същата се явява мотивирана в достатъчна степен, която да позволи на съда да извърши преценка за нейната законосъобразност, а и да даде възможност на адресата ѝ да разбере фактическите и правни основания за издаването ѝ.

С оглед на изложеното, съдът не открива основания за нищожност на оспорената заповед, нито констатира наличието на допуснати съществени процесуални нарушения при издаването ѝ. Обстоятелството, че при съставянето на акта и при издаването на процесната заповед не е бил назначен преводач не е съществено процесуално нарушение. Макар и чужд гражданин, за когото се твърди, че не владее български език, жалбоподателят е разбрал за какво се извършва проверката и се е съгласил да му бъде извършен тест с техническо средство (така Решение № 15289 от 10.12.2018 Г. по адм. д. № 8053/2018 г., VI отд. на ВАС). Според настоящия съдебен състав, жалбоподателят е имал ясното съзнание и е формирал адекватни представи по отношение на това каква е целта на извършваната проверка. Същият не е възразил срещу съставения АУАН, нито е посочил, че не е разбирал за какво бива проверяван. Възражението, че не е шофирал процесния автомобил също не е отразено в АУАН. Съдът не дава вяра на показанията на разпитания свидетел, тъй като свидетелката е приятелка на жалбоподателя, което поставя под съмнение обективността на показанията ѝ. На следващо място, лишено от логика е твърдението ѝ, че е трябвало да превежда на английски език разговора между полицейския служител и жалбоподателя, след като именно в жалбата се посочва, че единият от полицейските инспектори е говорил английски език на средно ниво, т.е. нейното участие като „преводач“ е лишено от смисъл, след самият жалбоподател е говорил и разбирал английски - от една страна, жалбоподателят е общувал със свидетелката на английски език, но не е могъл да общува с полицейския служител на същия този език, поради което се налагало тя да превежда, което очевидно е лишено от логика. На следващо място, видно от приложената по делото справка от търговския регистър, жалбоподателят е управител и съдружник в [фирма], което е регистрирано на 08.08.2016 г. За периода на действие на регистрацията на фирмата, същият е извършвал дейност на територията на Република България, поради което съдът не може да се довери изцяло твърдението, че жалбоподателят не владее или не разбира в някаква степен български език. Както беше посочено по-горе, наличието на съществено процесуално нарушение се преценява въз основа на всички конкретни обстоятелства по делото, поради което в случая съдът преценява, че такова в случая не е налице.

Заповедта е издадена и в съответствие с материалния закон.

Правното основание на процесната принудителна административна мярка е по чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП. Фактите и обстоятелствата, относими към посочената от административния орган хипотеза по чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП, са констатирани с акт за установяване на административно нарушение. АУАН е част от административната преписка по издаване на заповедта за прилагане на ПАМ и съдържа фактическото основание на заповедта по смисъла на чл. 59, т. 4, пр. 1 от АПК. Конкретните прояви, явяващи се фактическо основание за издаването на заповедта, са управлението от жалбоподателя на МПС след употреба на алкохол. Наличието на алкохол в кръвта е констатирано по безспорен начин посредством извършения тест с техническо средство. Жалбоподателят оспорва фактическите констатации, съответно наличието на предпоставките за прилагане на ПАМ, като излага доводи, че не е управлявал автомобила в момента на проверката. Тези доводи са несъстоятелни. Според установеното с АУАН, жалбоподателят е управлявал лекия автомобил на посочения участък, което не изключва възможността същият временно да е бил спрян, каквито са и показанията на свидетелката. Спирането на автомобила за престой е елемент от управлението, при което водачът продължава да упражнява контрол върху превозното средство - присъствието му на шофьорското място му позволява непосредствено да оперира с МПС, като стартира двигателя, приведе автомобила в движение, загаси двигателя и пр. Ето защо, дори да се приеме, че при проверката от полицейските органи автомобилът е бил спрян, т.е. в престой и със загасен двигател, това не променя факта на констатираното управление на лекия автомобил от жалбоподателя преди това, което вероятно е щяло да продължи след престоя, доколкото не се твърди автомобилът да е бил паркиран.

Неоснователно е и възражението, че в заповедта не е посочен срокът на действие на ПАМ. Същият е законоустановен – до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца. Ето защо, прекратителното основание за действието на ПАМ е законоустановено и невписването му в диспозитива на заповедта не е съществено процесуално нарушение.

В обобщение на изложеното и като краен извод, съдът намира, че жалбата е неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 51 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ оспорването на А. П. срещу Заповед № 310/03.02.2022 г. за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП, с която е наложена ПАМ – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ:

